

Τρέχω και τὸν σταματῶ
καὶ συντόμως τὸν ρωτῶ:
πόθεν, ποῦ, καὶ πῶς καὶ πόσα;

Κι' αὐτὸς μούπα, κουτοσμπόλη,
ἀπ' Ἀθήνας εἰς τὴν Πέλι,
Στεφανῆς καὶ τετρακόσα.

Καλὰ τὶ μὰς λέεις... ἀλήθεια,
καὶ δὲν εἶναι παραμύθια,
μὴ μου κόβετε τὴν φόρα.

Μὴ μὲ σταματᾷ κανεῖς,
οὐδετέρως ἀβρανῆς
δὲν μπορῶ νὰ μείνω τώρα.

Ἐγὼ γάρ κ' οἱ Πορτογάλοι,
καὶ μὲ δύναμι μὲγάλῃ
πέρνω δρόμο, δὲν κρατῶ.

Σήμερα τοὺς Πορτογάλους
μὲ τοὺς γέρο-παπαγάλους
εὐελπις τοῦς χαιρετῶ.

Βγήκε κ' ἡ Πορτογαλία... κ' ἂν ἐθγοῦν κ' οἱ ταυρομά-
[χοι,
τότε πᾶ δὲν θὰ κρατήσω,
μπούμ ἄμπρός, καὶ μπούμ ὀπίσω,
καὶ κανεῖς δὲν θὰ γλυτώσῃ, ποῦ καὶ Δράκου ρίξα νάχῃ.

Τρέφετε πρὸς μάχας ἔλοι,
Πορτογάλοι κ' Ἰσπανιῆλοι
θὰ μὲ βροῦνε βοηθῶν.

Καὶ γὰρ τοῖτους τώρα πάλι
μὲ παλμοὺς γενναίους πάλαι
τοῦ Σκουλοῦ ἢ κοραθῶν.

καὶ χάσκει κάθε Πρέσβος καὶ γάνει τὸ μεγαλὸ του,
καὶ πληθὸς οὐδετέρων
τὸν Πρέσβρον τῶν γέρων
κατάπληκτον τὸν βλέπει καὶ λέει: σὲ καλὸ του.

Καὶ τότε τοῦπαν ἔλοι:
Στέφανε Κυβερνήτη,
Πρωθυπουργέ Γαῖῃ.

Κι' ἂν εἶσαι γὰρ τὴν Πέλι,
μὰ καὶ γὰρ τὴν Μαδρίτη,
πᾶρα κ' ἐμὰς μαζί.

Φ. — Κι' ἐπήγγαινα κ' ἐπήγγαινα χωρὶς σκοπὸ μανάχος,
παίσινας ψιθυρίζων
κ' ἐκείνους μακαρίζων,
ποῦχ' ἢ κοιλιά των πάχος.

Κι' ἐπήγγαινα παραλαλῶν
καὶ κατὰ νοῦν ἀναπολῶν
ἀκόμη τὸν Καρνάβαλο.

Ἵταν κ' ἐγὼ σαράβαλο
εἶδα παλῆ σαράβαλα,
ποῦχουν δουλειαὶ καὶ ντράβαλα.

Μ' εὐλόθειαν ἐσίμωσα τὸν ἕνα κ' ἄλλον Ἄρη,
τοὺς εἶπα: καλημέρα,
τί κάνετ' ἐδῶ πέρα;
κ' ἐκείνοι μούπαν: μὴ' ρωτᾷς, τὸν ἄνεμο κουβάρι.

Κι' εἶδα τοὺς γέρους τοὺς τρανοῦς,
ποῦ κάνουνα θυσιαίς,
καὶ δὲν τοὺς ἔχει μᾶναι νοῦς
μὲ τέτοιαις ἐργασιαίς

Γὰρ νέους φόρους ἄκουσα νὰ ψάλουνα τροπάρι,
κ' εἶχαν ἀξιοθρήνητο μ'προστά τους κασιδιάρη,
κ' ἔλο τὸν ἐκουρεῦναν νὰ πάρουν τὸ μαλλί του,
κ' ἐγὼ ἔσφραγίζα γι' αὐτὸν: ἄλλοι καὶ τρις ἄλλοι του.

Τότε ποῦ λὲς ἐξάλλως
μοῦ ρίχτηκ' ἕνας κ' ἄλλος
ἀλύπητα νὰ γδάρῃ
τὸ δόλιο μου τομάρι.

Φωνάζεις πῶς λιμώττεις, κ' ἐκείνοι σοῦ ζητοῦν
νὰ δώσης ἐσοδείᾶ...
τοὺς λὲς πῶς εἰς' ἐνδοχούς, κ' ἐκείνοι σ' ἐρωτοῦν
ἂν ἔκανες παιδιᾶ.

Κι' ἐπήγγαινα τὸ στήθος μου κτυπῶν σὰν πατριώτης,
ὅπταν κάποιος πρόβαλε σὰν Ἰσπανὸς ἱππότης,
κ' ἔτρεχαν Σάντσοι πίσω του πολλοὶ καὶ πειναλέοι...
ἀλλ' ἔμωσ νάτος, ἐργαταί, κ' ἄκου καλὰ τί λέει.

Οἱ Πατρινοὺς ὁ πρῶτος ὡς εἶδος Δόν-Κιχῶτος.

Τόπο κ' ἔμπρός μου, τόπο καὶ πίσω,
τόπο σὰς λέω καὶ θὰ κτυπήσω.
Κανένας κρότος δὲν μὲ τρομάζει,
κανεῖς τὴν Γούνα δὲν τὴν δαμάζει.

Βάρδ' αὖς λέω... τὸ πᾶν δονεταί,
καὶ σεῖς οἱ φίλοι Σάντσοι γενήτε
κ' ἔπου προβάλλῃ κανένας μύλος
ἐλοὶ ριχθῆτε σ' αὐτὸν ὄργιλας.

Οἱ τόσοι μύλοι σ' αὐτὸ τὸ χάλι
ἐγιναν μία πληγὴ μεγάλη.
Τί μωλωνάδες μὲ τριγυρίζουν,
τὴ μωλωνάδες τὰ δονετὰ τρέλουν.
Ὅλοι αὐτὰρι ζητοῦν ν' ἀλέσουν,
ἀλλοιῶς θὰ θύσουν καὶ θ' ἀπολέσουν.

Κι' αὐτὸς κι' ἔκεινος εἰς τὸ ποδᾶρι
κι' ὄλοι φωνάζουν σὸν φρενασμένοι...
μὰ ποῦ νὰ τῶδρω τόσο σιτάρι
γιὰ τόσους μύλους, εὐλογημένοι!

Καθεὶς ἄς παῖση παραλαῶν,
φρόνησις μόνον ἄς δὴγηῇ...
ἐγὼ δὲν εἶμαι σιτοβολῶν,
μητ' ἐριδῶλας κι' εὐφορος γῆ.

Πληθῶρα μύλων καλὸ δὲν κάνει,
φθάνουν ὀλίγοι, δὴδ τρεῖς καὶ μόνον
γιὰ τοὺς θικοὺς μας καὶ γιὰ τὴν στάνη
τῶν ἡμετέρων Ἐθνικοφρόνων.

Χάριν τῆς στάνης, χάριν τῶν φλιών,
ἐσοπαθωμένοις ὄρμῃ ξανά
κατ' ὕδρομύλων, κατ' ἀτιμομύλων,
καὶ κάθε μύλου καὶ μωλιῶνα.

Ἐμπρὸς μ' ἐμένα, Σάντσοι στωμύλοι,
μὴ μὲ κιντᾶτε χανοὶ, νοβοῖ...
ὅπότεν λειφουν οἱ τόσοὶ μύλοι,
τότε θὰ λειφουν κι' οἱ μωλιθροῖ.

Ρίξτε κάτω μύλους σαθροὺς,
ὁ κάθε μύλος ἐχθροῦμας ἔστω,
κτυπάτε μύλους καὶ μωλιθροὺς,
κι' ἂν γρὸ προφέρουν, ἄς πᾶν ἀρέστο.

Γιὰ μᾶς μεγάλου θριάμβου γέρας...
ἐμπρὸς μὴ χάσκατε, τῶν Σάντσων ἐμιλοῖ,
κι' ὅπου φυσήγη τρελλὸς ἀέρας
ἐκεῖ νὰ στρέψουμε σὸν ἀνεμύλο.

Ἐτοὺς μωλιῶνας κλειστε τὰμπάρια,
ἄς πᾶν σ'τὸ διάβολο καὶ παραπέτρα,
ἄλλοι ν' ἀλέθουν γιὰ μᾶς σιτάρια,
κι' ἐμεῖς ν' ἀλέθουμε μόνον ἀέρα.

(Εἶπε τοιαῦτα σοβαρά,
κι' ἐφώνησαν κι' οἱ φίλοι:
ἄλλο κτυποῦνε τὰ νερά
κι' ἄλλου βροντοῦν οἱ μύλοι.)

Φ.— Τί καλά, βρὲ Περικλέτο, μὲς σ'τὰς κρίσεις τὰς δει-
ποῦ δὲν εἶμαι μωλιῶνας.

Π.— Συμφορά τοὺς ἀπαίλει...
τί καλά, βρὲ Φασουλή,
ποῦ κι' ἐγὼ δὲν ἔχω μύλο,
κι' ἔλα νὰ σοῦ δώσω ξύλο.

**Ἐορτασμοὺς μᾶς πέντας,
ποῦ τὴν τιμὰ καθέννας.**

Εἰκοσιπέντε χρόνια πέταξαν σὸν πουλάκι,
ἀφότου τὸ κονδύλι σφρίγγων τοῦ Κονδυλάκη
ἐπήρε πρώτην θέσιν εἰς τὴν λογοτεχνίαν
μὲ τήχηνη καινοτόμον καὶ μ' ἐμπνευσίαν σπανίαν.
Καὶ νῦν τοῦ Κονδυλάκη τιμώντες τὸ κονδύλι
συνεορτάζουν ὄλοι τοῦ πνεύματος οἱ φίλοι.
Μὰ κι' ὁ Ρωμηὸς ἐξ ἑλης καρδίας τὸν συγγαίρει
σφρίγγων μ' εὐχὰς καὶ τῶνα καὶ τᾶλλο τοῦ τῆ χειρ.

Καὶ καμπόσις ποιικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐκινηματογράφος, ὁ θαυμαστός Ἀπόλλων,
ἐπισκευάσθη τώρα, κι' ἔστω πρὸς γῶνισιν ἔλων,
καὶ θὰ παρουσιάσῃ παντοειδῆς καινίαν
μεγάλας καὶ σπανίας.